

תורה אור • פרשת יתרו • מאמר 8

ביאור על הנ"ל

”ביאור על הנ”ל”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/yisro/8](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/yisro/8)

1 ביאור על הני"ל

ביאור על האמור לעיל.

2 הנה להבין שרש ענין מ"ת וקבלת התורה מה ענינה. הנה כל התורה ומצות הן בחי' יחוד אור א"ס ב"ה בעולמות.

כעת, כדי להבין את שורש עניינה של נתינת התורה וקבלת התורה, ומה עניינן: כל התורה והמצוות הן בחינת ייחוד אור אין סוף ברוך הוא בעולמות.

וכמאמר לשם יחוד קוב"ה. דהיינו בחי' יחוד"ת להיות השפעה מבחי' סוכ"ע לבחי' ממכ"ע. כמאמר: "לשם ייחוד קודשא בריך הוא". כלומר, בחינת יחודא עילאה בתוך יחודא תתאה, כדי שתהיה השפעה מבחינת סוכב כל עלמין לבחינת ממלא כל עלמין.

3 וכמ"ש ונתתי גשמיכם בעתם. והיה אם שמע כו'. ונתתי מטר ארצכם. הגם שכבר ברית כרותה בקשת מימי המבול.

כמו שכתוב: "ונתתי גשמיכם בעתם"; [ו]"והיה אם שמע" וכו', "ונתתי מטר ארצכם". [זאת] אף שכבר נכרתה ברית על הקשת מימי המבול:

עד כל ימי הארץ זרע וקציר וגו' וקיץ וחרף ויום ולילה כו'. אין זה כ"א כדי קיום וחיות העולמות מה שכבר הוסד בסדר ההשתלשלות

"כל ימי הארץ [יתקיימו] זרע וקציר" וכו', "וקיץ וחרף ויום ולילה" וכו'. הדבר נועד רק לקיום העולמות ולחיותם, כפי שכבר נקבע בסדר ההשתלשלות.

אבל להיות הארה חדשה מבחי' סוכ"ע ותוספת ברכה המחדש בכל יום מע"ב נעשה ע"י התומ"צ לעבדה ולשמרה לעשות ג"ע ותענוג הנשמות שנעשה ע"י בחי' צמצום והתפשטות כו'

אבל כדי שתהיה הארה חדשה מבחינת סוכב כל עלמין ותוספת ברכה, המחדשת בכל יום את מעשה בראשית, הדבר נעשה באמצעות התורה והמצוות — "לעבדה ולשמרה", כדי ליצור את גן עדן ואת תענוג הנשמות, שנעשה באמצעות בחינת צמצום והתפשטות וכו'.

והכל הוא ע"י בחי' הוי"ה צמצום והתפשטות המשכה והתפשטות והוא ע"י התורה כי כל התורה נכללה בשם הוי"ה

וכל זה נעשה באמצעות בחינת הוי": צמצום והתפשטות, המשכה והתפשטות. הדבר נעשה באמצעות התורה, שכן התורה כולה כלולה בשם הוי".

וכן המצות יש מהן שמרומזות בבחי' יו"ד ויש בבחי' ה' כנודע בק"ש שעל המטה אם פגמתי באות י' כו' העונש הוא סקילה בבחי' י'.

כך גם המצוות: יש מהן שרמוזות בבחינת היו"ד, ויש בבחינת הה"א, כידוע מקריאת שמע שעל המיטה: "אם פגמתי באות יו"ד" וכו', העונש [על כך] הוא סקילה, בחינת יו"ד.

4 ומזה נלמד לענין שכר מצוה מצוה שבהמשכת מצוה שבבחי' י' ממשיך הארה חדשה מסוכ"ע בבחי' זו. מכאן לומדים לענין "שכר מצוה" — מצווה: בקיום מצווה שהיא בבחינת יו"ד, ממשיכים הארה חדשה מאור אין סוף, סובב כל עלמין, אל בחינה זו.

וזהו אנכי ה' אלקיך. כלומר שאנכי הוא סוכ"ע נמשך בבחי' הוי"ה להיות אלקיך ממש. וזהו ושמרתם וגו'

וזהו [פירוש] "אנכי הוי' אלקיך": כלומר, אנכי, שהוא סובב כל עלמין, נמשך בבחינת הוי", כדי להיות "אלקיך" ממש. וזהו [פירוש] "ושמרתם וגו'",

אשר יעשה אתם וגו' אני הוי"ה לעשות בחי' אני להיות הוי"ה רק שא"א להיות המשכה כ"א ע"י העלאה שאין טפה יורדת כו'.

"אשר יעשה אותם וגו' אני הוי": לעשות שמדרגת אני תהיה הוי". אלא שהמשכה אינה יכולה להיות אלא על ידי העלאה, שהרי "אין טיפה יורדת" וכו'.

5 ולכן ניתנה התורה בקולות וברקים ויחרד כל העם כו' בבחי' בטול היש לאין ורוח אייתי רוח כו'. לכן ניתנה התורה בקולות וברקים, "ויחרד כל העם" וכו', בדרגה של ביטול היש לאין; ו"רוח מביאה רוח" וכו'.

אך זה הכח להיות המשכה זו בקיום התורה והמצוות ניתנה לנו במ"ת שהרי עכו"ם שעוסק בתורה או לובש טלית אינו ממשיך כלום רק ישראל זכו לזה בהר סיני:

אבל הכוח הזה, להמשיך המשכה זו באמצעות קיום התורה והמצוות, ניתן לנו במתן תורה. שכן גוי העוסק בתורה או לובש טלית אינו ממשיך דבר; רק ישראל זכו לכך בהר סיני.

6 והנה גם המלאכים בקשו התורה תנה הודך על השמים ולא ניתנה להם מפני שהם מבחי עולם הדבור עלמא דאתגליא

והנה גם המלאכים ביקשו את התורה: "הנח את הודך על השמים", אך היא לא ניתנה להם, מפני שהם שייכים לעולם הדיבור, ל"עולם הגלוי" (עלמא דאתגליא),

שהם מבחי חיצוניות הכלים ואין להם יכולת להמשיך כלום הגם שיש להם מס"נ ובטלים אליו ית' מ"מ אינו נוגע להיות נמשך מזה מהמשכת סוכ"ע כבישראל

בהיותם מבחינת החיצוניות של הכלים, ואין להם יכולת להמשיך דבר. אף שיש בהם מסירות נפש והם בטלים אליו ית', מכל מקום אין בכך כדי להמשיך את אור סובב כל עלמין, כפי שנמשך אצל ישראל;

מפני שישראל עלו במחשבה בחי פנימיות הכלים שמתאחדים עם האורות כנראה בעליל שהמחשבה היא תמידית גם שלא ברצון האדם. משא"כ בדבור שברצון האדם תלוי ברצונו מדבר כו'.

משום שישראל עלו במחשבה — בחינת פנימיות הכלים, המתאחדת עם האורות. כפי שנראה בבירור, המחשבה מתמדת גם כשאין האדם רוצה בכך; לא כן הדיבור, התלוי ברצונו של האדם: כשהוא רוצה, הוא מדבר וכו'.

7 והיינו לפי שיש שליטה למוח האדם להעמיד א"ע בדבורו משא"כ על המחשבה אין המוח שליט לזו מחשבתו לפי

כלומר, משום שלאדם יש שליטה במוחו, והוא יכול לרסן את עצמו בדיבורו; אבל על המחשבה אין למוח שליטה להסיט אותה, משום ש

שהיא אחדות א' עם המוח ושכל האדם ונק' בזוהר איהו וגרמוהי חד בהון כי הנה וחיוהי קאי על בחי חב"ד דאצי

היא אחדות אחת עם מוחו ושכלו של האדם. בזוהר נקרא הדבר "איהו וגרמוהי חד בהון" — "הוא וכליו אחד בהם". שכן "וחיוהי" מתייחס לבחינת חב"ד דאצילות;

כי הגם שא"ס ב"ה בעצמו רם ונשא אפי' חכמה דלאו מכל אלין מדות כלל אעפ"כ הוא מתאחד עם בחי חכמה להיות איהו וחיוהי חד הוא המדע והוא הידוע כו'.

שכן אף שאור אין סוף ברוך הוא עצמו רם ונישא אפילו למעלה מבחינת חכמה, שהרי "לאו מכל אלין מדות כלל" — אינו שייך כלל לכל המידות הללו, אף על פי כן הוא מתאחד עם בחינת חכמה, כך ש"איהו וחיוהי חד" — "הוא וחיותו אחד": "הוא המדע והוא הידוע" וכו'.

8 ואיהו וגרמוהי קאי על בחי' מחשבה ששם עלו נשמות ישראל שמתאחדים באחדות שאין היחוד בתכלית כמו בבחי' חיוהי.

"הוא וכליו" מתייחס לבחינת המחשבה, שבה עלו נשמות ישראל; הן מאוחדות באחדות שאין בה ייחוד מוחלט, כפי שהוא בבחינת "חיוהי".

אך אי"כ איך זכו לקבלת הארה והמשכת יחוד אור א"ס ב"ה ממש בחי' סוכ"ע בחי' אנכי ממש
אך אם כך, כיצד זכו לקבל הארה והמשכה של ייחוד אור אין סוף ממש, בחינת סוכ"ע כל עלמין, בחינת "אנכי" ממש?

אלא שהוא ע"י התלבשות הנשמה בגוף ונפש החיונית דייקא כי ירידה זו צורך עלייה היא להיות עולה מבחי' גרמוהי לבחי' חיוהי.

אלא שהדבר נעשה דווקא באמצעות התלבשות הנשמה בגוף ובנפש החיונית, כי ירידה זו היא צורך עלייה: לעלות מבחינת "כליו" לבחינת "חיוהי".

9 והענין כי שרש נפש הבהמית מבחי' פני אריה פני שור שבמרכבה נושאות הכסא מבחי' ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל אלא שנפלו לבריאה כו'.

הענין הוא ששרש הנפש הבהמית הוא מבחינת פני אריה ופני שור שבמרכבה, הנושאים את הכיסא; מקורם בבחינת "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל", אלא שהם נפלו לבריאה וכו'.

ולכך יש להם הכח הזה להעלות בחי' האדם שעל הכסא לבחי' כי לא אדם כו'

ולכן יש להם הכוח הזה להעלות את בחינת האדם שעל הכיסא לבחינת "כי לא אדם" וכו'.

וכמו עד"מ המאכל שמחיה את האדם הגם שהאדם הוא בחי' מדבר וגבוה במעלה על הבע"ח וצומח אלא מפני ששרש המאכל הוא גבוה יותר מהאדם ולכן נאמר אחר וקדם צרתני כו'.

וכמו על דרך משל, המאכל שמחיה את האדם: אף שהאדם הוא מבחינת מדבר ונעלה בדרגתו מבעלי החיים ומהצומח, המאכל מחיה אותו רק מפני ששרשו גבוה יותר משורש האדם. לכן נאמר: "אחר וקדם צרתני" וכו'.

10 וארז"ל אחר למע"ב כו'. וכך עד"מ יש כח בחיות הקדש להעלות בחי' האדם שעל הכסא.

וחכמינו ז"ל אמרו: "אחור" — [אחרון] למעשה בראשית וכו'. וכך, על דרך משל, יש לחיות הקודש כוח להעלות את בחינת האדם שעל הכיסא.

וכן עד"ז האבות הן הם המרכבה שהם מגביהים ומעלים בחי' ו"ק דאצי' בחי' אדם שהוא ז"א שיש בו ט"ס וט"י פעמים ט"י הרי פ"א.

וכך גם האבות הם עצמם המרכבה: הם מגביהים ומעלים את בחינת שש הקצוות של אצילות, את בחינת האדם, שהוא ז"א, שיש בו תשע ספירות; ותשע פעמים תשע הן שמונים ואחת.

וג' פעמים פ"א הוא רמ"ג ועם ה"ח הוא רמ"ח כו'. והעלאה זו היא בחי' לך הוי"ה הגדולה והגבורה כו'. ושלוש פעמים שמונים ואחת הן מאתיים ארבעים ושלוש, ועם חמשת החסדים הרי זה מאתיים ארבעים ושמונה וכו'. והעלאה זו היא בחינת "לך ה' הגדולה והגבורה" וכו'.

דהיינו מבחי' אדם לבחי' כי לא אדם כו'. (ועד"ז ג"כ המדות דאצי' הן בחי' מרכבה לגבי חו"ב ונקי' מרכבתא עלאה הנזכר בתקונים ע' לקמן).

כלומר, מבחינת אדם לבחינת "כי לא אדם" וכו'. (וכך גם מדות אצילות הן בחינת מרכבה ביחס לחכמה ובינה, ונקראות "מרכבתא עלאה" הנזכרת בתקונים; ראו להלן).

והענין הוא כי ז"א בעתיקא אחיד ותליא כי הגם שבאצי' או"א הם גבוהים ביותר מז"א.

והענין הוא שז"א בעתיקא אחיד ותליא. שכן אף שבאצילות אבא ואמא גבוהים בהרבה מז"א,

מ"מ בשרשן המדות גבוהים ביותר. וכנראה בחוש שהבהמה היא יותר חזקה בטבע מן האדם שהוא בעל שכל לפי שהמדות יש להם כח יותר מן השכל.

מכל מקום, בשורשן המדות גבוהות הרבה יותר. והדבר ניכר בחוש: בעל חיים חזק מטבעו יותר מן האדם, שיש בו שכל, משום שלמדות יש כוח רב יותר מאשר לשכל.

11 ולכך יש במדות כח להיות עולים למעלה יותר הגם שהתהוות המדות הוא מן השכל מ"מ כשיתהווה המדה יש לה כח חזק יותר וכמ"ש באד"ר אבא ואימא במזלא אתכלילן. ז"א בעתיקא אחיד ותליא ובעתיקא לית שמאלא.

לכן יש למדות כוח לעלות למעלה יותר. אף שהמדות מתהוות מן השכל, מכל מקום, לאחר שהמדה מתהווה יש לה כוח חזק יותר. וכפי שנאמר באדרא רבא: "אבא ואמא נכללים במזלא"; "ז"א קשור ותלוי בעתיקא"; "ובעתיקא אין שמאל".

12 ולכך נאמר כי לא אדם כו'. כי בבחי' אדם מאחר שנמשך בבחי' קוין חח"ן כו'

לכן נאמר: "כי לא אדם הוא" וכו'. שכן בבחינת אדם, מאחר שהאור נמשך באופן של קווים — חכמה, חסד ונצח וכו',

כסדר ההשתלשלות כי לפי סדר ההשתלשלות הנה ההנהגה היא ג"כ כסדר ההשתלשלות בהתחלקות המדרגות עם חסיד תתחסד כו'

לפי סדר ההשתלשלות; שהרי לפי סדר ההשתלשלות, גם ההנהגה היא לפי סדר ההשתלשלות, בחלוקה למדרגות: "עם חסיד תתחסד" וכו',

כמו שחייבה חכמתו כו'. אבל בעתיקא לית שמאלא שאין שם התחלקות המדרגות כלל ולכך אין שם שינויים כלל.

כפי שחכמתו חייבה וכו'. אבל בעתיקא אין שמאל, שכן שם אין כלל חלוקה למדרגות, ולכן אין שם שינויים כלל.

13 וזהו שאמר שמואל לשאול וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כו'. לפי ששאול בקש ממנו שתשוב לו המלוכה.

וזהו שאמר שמואל לשאול: "וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם" וכו'. שאול ביקש ממנו שהמלוכה תשוב אליו.

והשיב לו שמואל שמאחר שכבר ניתנה לדוד א"א להעביר המלוכה ממנו כי מלכות דוד נלקחה ממקום עליון שהיא מבחי' כי לא אדם הוא כו'.

שמואל השיב לו, שכיוון שהמלוכה כבר ניתנה לדוד, אי אפשר להעבירה ממנו; שכן מלכות דוד נלקחה ממקום עליון, שהוא מבחינת "כי לא אדם הוא" וכו'.

14 ולא כמלכות שאול שנלקחה מבחי' אדם דהיינו מחמת ששאול היה נבחר מפני צדקתו וכשחטא העבירו ממנו המלוכה. אבל בבחי' דוד אינו כן.

לא כך הייתה מלכותו של שאול, שנלקחה מבחינת אדם. כלומר, שאול נבחר בזכות צדקותו, וכשחטא נלקחה ממנו המלוכה. אבל בבחינת דוד אין הדבר כך.

וכמארז"ל שאול באחת ועלתה לו דוד בשמים ולא עלתה לו. פי' שבחי' המלוכה של דוד נלקחה מבחי' כי לא אדם ואין הפגם מגיע לשם.

וכמאמר חז"ל: "שאול באחת ועלתה לו, דוד בשמים ולא עלתה לו". פירוש הדבר, שמלכותו של דוד נלקחה מבחינת "שהרי הוא אינו אדם", והפגם אינו מגיע לשם.

15 והיינו לפי שבחיי דוד הוא בחיי מלכות ונעוץ תחלתן בסופן ואינו בגדר ובחיי אדם. כי בחיי אדם הוא לפי דרך וסדר ההשתלשלות מחכמה ולמטה ונמשכה ההשפעה לפי ערך המדרגה והיינו לפי מעשה התחתונים

כלומר, מפני שבחינת דוד היא בחינת מלכות, ו"ראשיתן נעוצה בסופן", היא אינה בגדר ובחינת אדם. בחינת אדם היא לפי דרך וסדר ההשתלשלות, מחכמה ולמטה, והשפע נמשך לפי ערכה של כל מדרגה, כלומר, לפי מעשיהם של התחתונים.

אבל למעלה מבחינת אדם לית שמאלא בהאי עתיקא לפי שהוא המתנשא מימות עולם רם ונשא כו'. אבל למעלה מבחינת אדם, "אין שמאל בעתיקא הזה", מפני שהוא "נישא מימי עולם", "רם ונישא" וכו'.

16 וזהו שאמרה חנה רמה קרני בהוי"ה שדוד שנמשח בקרן הוא בבחי' רמה משא"כ שאול שנמשח בפרך הוא מבחי' אדם שיש שם שינויים

וזהו שאמרה חנה: "רמה קרני בהי". דוד, שנמשח בקרן, הוא בבחינת "רמה", ואילו שאול, שנמשח בפרך, הוא מבחינת אדם, שבה יש שינויים,

כמ"ש וינחם ה' על הרעה כו'. אבל בחיי רמה שהוא בחיי עתיקא שם כי לא אדם הוא כו'.

כמו שכתוב: "וינחם ה' על הרעה" וכו'. אבל בבחינת "רמה", שהיא בחינת עתיקא — שם "לא אדם הוא" וכו'.

ולכן דוד מלך ישראל חי וקיים וזהו תכלית כל עבודותינו והאבות הן הם המרכבה להעלות מבחי' אדם לבחי'

ולכן "דוד מלך ישראל חי וקיים". וזהו תכלית כל עבודתנו; ו"האבות הן הן המרכבה" — להעלות מבחינת אדם לבחינת

כי לא אדם כו'. ולהמשיך מבחי' כי לא אדם המשכת גלוי אלקות ואוא"ס ב"ה ממש בבחי' אדם:

"כי לא אדם" וכו', ולהמשיך מבחינת "כי לא אדם" גילוי אלקות ואור אין סוף ממש אל בחינת אדם.

17 אך ההפרש שבין חיות הקדש שבמרכבה. ובין האבות שהם הם המרכבה. שבחיות הגם שתמיד מרעישים ובטלים לאור א"ס ב"ה וממשיכים משם אין זה

אך ההבדל בין החיות הקדושות שבמרכבה לבין האבות, שהם עצמם המרכבה, הוא שאף שהחיות הקדושות סוערות תמיד ומתבטלות לפני אור אין סוף ברוך הוא, וממשיכות משם — אין זה אלא

אלא השפעות שהוא כדי לקיום וחיות העולמות. אבל האבות הן הם המרכבה הנה ההעלאות וההמשכה יותר גבוה שהוא לחדש הנשמות.

השפעות שנועדו לקיום העולמות ולחיותם. אבל האבות, שהם עצמם המרכבה, מעלים וממשיכים מדרגה גבוהה יותר, כדי להביא נשמות חדשות לעולם.

וכנודע שיש שני מיני זיווגים באו"א חיצוניים זיווגיהו תדיר תרין רעין דלא מתפרשין שהוא לקיום העולמות משא"כ לחדש הנשמות שהוא זיווג פנימי הוא ע"י נשמות הצדיקים דוקא.

וכידוע, יש שני סוגי זיווגים באבא ואמא: זיווגים חיצוניים, ש"זיווגם תדיר" ו"שני רעים שאינם נפרדים", והם נועדו לקיום העולמות; ואילו הזיווג שמביא נשמות חדשות לעולם הוא זיווג פנימי, והוא נעשה דווקא באמצעות נשמות הצדיקים.

18 והנה בתורה עצמה יש מצות שהן בבחי' העלאות. ויש מהן בבחי' המשכות כי צדקה תרומם גוי. בבחי' רמה.

והנה, גם בתורה עצמה יש מצוות שעניינן העלאה, ויש מהן שעניינן המשכה. על כך נאמר: "וצדקה תרומם גוי" — בבחינת רמה, לשון רוממות.

והיינו ע"י כי צדקה הוא מלובש בגשמיות כסף וזהב שתחת ממשלת נוגה והן בחי' שנפלו בשבחי' כ' מלפני מלך מלך כו'.

והיינו משום שהצדקה מלובשת בכסף וזהב גשמיים, הנתונים תחת שלטון נוגה; והם מבחינת הדברים שנפלו בשבירת הכלים, מ"לפני מלך מלך" וגו'.

19 ולכך יש להם כח זה להעלות ולעורר המשכה עליונה הגבוה ורמה מאד. וכן עדי"ז כל המצות מעשיות

לכן יש להם כוח להעלות ולעורר המשכה עליונה, נעלה ורמה מאוד. וכך גם בכל המצוות המעשיות,

שהם בעשייה גשמית יש מהן בבחי' העלאה כמו תרומות ומעשרות. ויש מהן בבחי' המשכות כמו ציצית ותפילין ושופר כו'.

שנעשות בעשייה גשמית: יש מהן שהן בבחינת העלאה, כמו תרומות ומעשרות; ויש מהן שהן בבחינת המשכה, כמו ציצית, תפילין ושופר כו'.

20 ובכל זה מעורר בחי' אנכי ממש בחי' כי לא אדם כו' הוא להמשיך משם לבחי' אדם כו'.

ובכל זה מעוררים את בחינת אנכי עצמה, את הבחינה של "כי לא אדם" וכו'; וזאת כדי להמשיך משם אל בחינת אדם וכו'.

והכח הזה ניתן לישראל בקבלת התורה. הן בבחי' חיצונית ע"י מעשה המצות להעלות ולהמשיך כו'. והכוח הזה ניתן לישראל בקבלת התורה: הן בבחינת חיצונית, באמצעות קיום המצוות, כדי להעלות ולהמשיך וכו',

21 והן ברוחניות ע"י מס"נ בק"ש באחד כו' להיות גילוי אלקות ואו"א"ס ב"ה ממש. הנה כל זה נמשך בקבלת התורה

וברוחניות, באמצעות מסירות נפש בקריאת שמע במילה ["אחד"] וכו', כדי שתהיה התגלות של אלקות ושל אור אין סוף עצמו, ברוך הוא. כל זה נמשך במתן תורה;

שהרי עכ"מ אינו יכול להמשיך אפי' רגע במס"נ כו'. וזהו זכור ושמור בדבור אחד נאמרו. זכור לדכר ושמור לנוק'.

שהרי עובד כוכבים אינו יכול להמשיך [דבר], אפילו לרגע, באמצעות מסירות נפש וכו'. וזהו [פירוש] "זכור" ו"שמור" בדיבור אחד נאמרו. "זכור" הוא לדכר, ו"שמור" לנוקבא.

פ"י לשון שמור הוא מלשון ואביו שמר את הדבר שהוא ענין תוחלת ממושכה שענין המקבל תמיד אל המשפיע

הביאור: המילה "שמור" היא מלשון "ואביו שמר את הדבר", שמשמעותה ציפייה ממושכת, שבה עיני המקבל מופנות תמיד אל המשפיע,

כמו שהעני מייחל ומצפה לבעה"ב מתי יתן לידו מאומה כך עינינו נשואות לישועות ה' להיות גילוי אלקות בעולם כמו שיהיה לע"ל כי אזי עין בעין יראו. וראו כל בשר וגו':

כמו עני המקווה וממתין לבעל הבית: מתי ייתן משהו לידו? כך עינינו נשואות לישועות ה', שתהיה התגלות של אלקות בעולם כפי שתהיה לעתיד לבוא; שהרי אז "עין בעין יראו", ו"וראו כל בשר" וכו'.

22 וזהו כעני עבדים אל יד אדוניהם וכעני שפחה אל יד גברתה כן עינינו אל ה'. פ"י עבדים הם מט"ט וסנד"ל שביצ"י ועשיה. ושפחה היא בחי' בריאה.

וזהו [פירוש] "כעני עבדים אל יד אדוניהם וכעני שפחה אל יד גברתה כן עינינו אל ה'". ההסבר הוא שה"עבדים" הם מטטרון וסנדלפון, הנמצאים [בעולמות] יצירה ועשיה; וה"שפחה" היא בחינת עולם הבריאה.

וכמו שהם מצפים ומיחלים לגילוי אור האצ"י שתשוקתם גדולה מאד מחמת שהם מכירים רוממות א"ס שאומרים קדוש וברוך כו'.

וכשם שהם מצפים ומיחלים לגילוי אור עולם האצילות, וכמיהתם גדולה מאוד משום שהם מכירים בגדולתו של אין סוף, שהרי הם אומרים "קדוש" ו"ברוך" וכו',

כך עינינו נשמות ישראל אע"פ שעלו במחשבה עליונה עינינו נשואות ומיחלות לגבי עצמות א"ס ב"ה בחי' כי לא אדם הוא שימושך משם אור חדש בגלוי הפנימיות.

כך גם "עינינו", נשמות ישראל: אף שעלו במחשבה העליונה, עינינו נשואות ומיחלות אל עצמותו של אין סוף, ברוך הוא, בחינת "כי לא אדם הוא", שימושך משם אור חדש בגילוי הפנימיות.

(כנ"ל שע"י העלאת מ"ן דנשמות הצדיקים נמשך יחוד פנימי דא"א כו'. משא"כ ע"י העלאת מ"ן דמלאכים כו'. וזהו כעני עבדים כו'.

(כאמור לעיל: על ידי העלאת מים נוקבין של נשמות הצדיקים נמשך הייחוד הפנימי של אבא ואמא, וכו'; שלא כמו על ידי העלאת מים נוקבין של המלאכים כו'. וזהו "כעני עבדים" וכו':

שע"י העלאת מ"ן שלהם ממשיכים מ"ד לקיום וחיות העולמות כסדר ההשתלשלות ועיניהם נשואות לאור והמשכה זו כן עינינו נשואות אל ה' אלקינו להיות ההמשכה אור חדש מלמעלה מסדר ההשתלשלות כו').

שעל ידי העלאת המים הנוקבין שלהם הם ממשיכים מים דכורין לקיום העולמות ולחיותם, לפי סדר ההשתלשלות, ועיניהם נשואות אל אור והמשכה זו; כך עינינו נשואות אל ה' אלקינו, שההמשכה תהיה אור חדש שלמעלה מסדר ההשתלשלות וכו').

ופי' בדבור אחד נאמרו ע' לקמן. ועמ"ש גבי וכל העם רואים כו' ואת קול השופר כו':

ולפירוש "בדיבור אחד נאמרו", ראו להלן. וראו מה שנכתב על "יכול העם רואים" וכו', "ואת קול השופר" וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/yisro/8

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק